Sten A Olssons Kulturstipendium 2010

Patrik Andiné – 06 –

Karin Johansson – 26 –

Johan Linton – 44 –

Mattias Andersson – 60 –

Karolina Andersson – 66 –

Susanna Risberg – 72 –

Förord

Sten A Olssons Stiftelse för forskning och kultur instiftades år 1996 i samband med min fars skeppsredare Sten A Olsson 80-årsdag. Alltsedan dess har stiftelsen årligen utdelat utbildningsstipendier till ett antal framstående konstnärer, musiker och författare. Dessa stipendier har i dagligt tal kommit att benämnas »Stenas kulturstipendium«. Stiftelsens avsikt med dessa stipendier är att ge mottagarna möjligheter till vidareutbildning inom konstnärskapet, allt utifrån sina egna behov och förutsättningar.

Årets katalog presenterar 2010 års stipendiater samt ger i sammandrag en bild över stiftelsens verksamhet under de 14 år den verkat för stöd till forskning och kultur inom Västsverige. I uppräkningen av de gångna årens stipendiater återfinns en mängd framstående representanter för västsvenskt kulturliv. Om stipendierna från stiftelsen i någon mån har bidragit till deras konstnärliga utveckling är vi tacksamma. Vi önskar alla våra stipendiater fortsatta framgångar inom sina respektive kulturområden.

Under år 2010 har stiftelsen fortsatt sin satsning på vetenskaplig forskning inom de tre av stiftelsen prioriterade forskningsområdena.

Forskning kring sambandet Kultur och Hälsa med tvärvetenskaplig inriktning.
Forskning som omfattar entreprenörskap och kommersialisering av forskningsresultat samt
Projekt som avses höja kvaliteten på konstnärlig- och humanistisk forskning och utbildning

Inom ramen för dessa prioriterade områden har stiftelsen under år 2010 beslutat om ytterligare stöd till flera forskningsprojekt inom Göteborgs Universitet. Det är vår förhoppning att Stiftelsen även i framtiden skall kunna stödja forskningsprojekt inom de ovan angivna prioriterade områdena.

Vi hoppas att årets katalog kan ge inspiration till såväl utövande konstnärer av alla slag som till de personer och företag som lämnat, och förhoppningsvis kommer att lämna, stöd till en vidare positiv utveckling av det västsvenska kulturlivet. Ett stöd och engagemang som i dagens pressade offentliga ekonomi kan vara av avgörande betydelse för de värdefulla kulturinstitutioner som vi har i Göteborg och Västsverige.

Vi vill även tacka Göteborgs Konstmuseum och dess medarbetare för värdefull medverkan vid årets utställning och produktionen av denna katalog.

Göteborg november 2010
Madeleine Olsson Eriksson
Ordförande
Sten A Olssons Stiftelse
för forskning och kultur

– 06 –

Patrik Andiné

Samtal med
Sara Michaëlsson
& Magnus Haglund
27/09/10
–

I Patrik Andinés lika undflyende som exakta bilder, får drömvärldens berättelser och logik fritt spelrum. Det torra, precisa och konturskarpa möter svällande, ibland hotfullt framvällande former. Det ambivalenta och motsägelsefulla i hans måleri väcker omedelbart nyfikenhet och drar betraktaren in i bilden.

Vi träffas en septembereftermiddag i Patrik Andinés ateljé på Konstepidemin i Göteborg. Rummet är luftigt och högt i tak, och längs väggarna hänger mängder av tavlor under arbete. Ljuset faller från två håll, men det ena fönstret är täckt av ett draperi, en detalj som ständigt upprepas i Patrik Andinés bilder.

Det är någonting speciellt med de där draperierna. De tycks både vara ett skydd och en avgränsning mot omvärlden och samtidigt dölja det okända som äger rum där bakom. De repetitiva effekter som uppstår när de olika vecken lägger sig intill varandra har sin egen rytmik och täthet.

– Det avskärmade är ett återkommande motiv, säger Patrik Andiné. Jag tycker inte om insyn, vill gärna dra för. Men frågan är förstås vem man stänger inne och vem man stänger ute. Jag har arbetat mycket med olika hinder i mina målningar, det kan vara palissader,

pålverk, dörrar eller trädstammar, och draperierna har samma funktion. Jag gillar över huvud taget tyg som material och vad som händer när man exempelvis avbildar vecken i ett klädesplagg.

Draperierna i Patrik Andinés bilder kan också bli teaterkulisser, ridåer som förstärker känslan av ljudlöshet och tystnad, av att befinna sig inuti en sluten värld eller att ha tagit steget in i en okänd berättelse. Fascinationen för draperier har funnits med länge. Redan 1987, när Patrik Andiné gick på den förberedande konstskolan KV i Göteborg och flyttade till sin första lägenhet på Smörgatan, bland 40-talslängorna i Kallebäck, hängde han upp ett Vermeerliknande draperi på snedden i fönstret. Ett pensionärspar på andra sidan gatan hörde genast av sig till hyresvärden och klagade över att det störde deras sinne för symmetri.

Under samma tid började han också att skicka små meddelanden till sig själv, ett slags självömkande dikter som han läste in på sin egen telefonsvarare. Detta blev starten för de dagboksberättelser som delvis ligger till grund för hans måleri. En sorts sagor för att tydliggöra verkligheten, sagor som kanske inte alltid har ett lyckligt slut. Den romantiska laddningen i många av Andinés bilder leder in i såväl Bröderna Grimms skräckgotiska sagovärldar som Caspar David Friedrichs ödsliga landskapsmåleri, med ensamma människor vid ruiner, klippor, skogar och vattendrag. Men det sagoliknande bär samtidigt drömmens förtecken, vilket gjort att många beskrivit honom som en målare i surrealismens efterföljd.

Det blir ett återkommande motiv i vårt samtal: det obekväma i att bli instoppad i ett fack, som om det drömartade vore en stilfråga. Att exempelvis beskriva honom som surrealist är både missvisande och irrelevant. Som konstnär är Patrik Andiné på en gång i och utanför sin egen tid. Envist och passionerat ärlig mot sig själv och sina egna visioner låter han hela målerihistorien finnas närvarande. Han nämner de rytmiska mönstren i den florentinske renässansmästaren Paolo Uccellos bataljmålningar, med lansar, hästar, böljande tyger och rustningar. Men talar i samma andetag om sin fascination inför Mark Rothkos och Frank Stellas abstrakta modernism.

Efter året på KV och två år på Hovedskous målarskola kom han 1990 in på Konstakademien i Stockholm. Det var framför allt under dessa år han hittade sitt uttryck, ett slags berättande figurativt måleri, trots att måleriet ännu en gång hade dödförklarats.

– Jag försökte väl att anpassa mig, säger Patrik Andiné, men jag var tvungen att vara ärlig mot mig själv. Det var måleriet som var mitt stora intresse. Jag njuter av oljans långsamhet och skiktmåleriets många möjligheter. Efterhand har jag tillägnat mig de gamla teknikerna, det har varit en egen läroprocess där jag strävar efter att penselföringen skall bli så neutral och omärklig som möjligt. Jag vill måla slätt och är nog ganska påverkad av den tidiga renässansens stelnade rörelser och strama poser.

– Det som lockar mig mest i skiktmåleriet är möjligheterna att utnyttja det som finns under, att successivt bygga upp en kolorit. Jag strävar också efter att komma bort från datumstämplar och neutraliserar medvetet tidsmarkörer och klädsel.

Det här blir tydligt i några av de arbeten som hänger i ateljén. Patrik Andiné pekar mot en tavla som hänger i det bortersta hörnet, i närheten av fönstret där ljuset strömmar in. En kvinna ligger stelt utsträckt på en säng i ett hotellrum, med benen i en till synes obekväm vinkel. Hon är beskuren och skulle kunna vara död.

– Hon har haft många olika ben, kommenterar Patrik Andiné. Jag är fortfarande inte nöjd.

Det är så han håller på. Tar bort och målar över, lägger till och drar ifrån. Så kan också det som från början var en central detalj och kanske till och med incitamentet till själva målningen försvinna. Patrik Andiné visar en annan tavla, med en stor skugga i förgrunden. Här hade han ursprungligen placerat ett bord, men

nu är bilden på väg att skifta innebörd och han vet inte riktigt vad skuggan kommer att resultera i. Övermålandet är delvis ett sätt att överraska sig själv, men det som styr bildskapandet är sökandet efter en speciell stämning, en särskild känsla. Att kommunicera med betraktaren, berätta något utan att uttrycket blir övertydligt eller entydigt. Vad som egentligen försiggår bakom de stängda dörrarna där ljusskenet letar sig ut under golvspringan är en öppen fråga.

– Jag tycker om bildidéer som jag själv inte riktigt begriper mig på. Det måste finnas något kvar att upptäcka, både för mig och betraktaren. Jag vill säga något, men inte ställas till svars. Utan andra jämförelser: du kan läsa poesi som du grips och berörs av på ett djupare plan utan att nödvändigtvis förstå den fullt ut. Men i efterhand kan man naturligtvis se att många av mina målningar ställer frågor om ensamhet, tvåsamhet, utanförskap och grupptillhörighet.

Vissa motiv, figurer och teman återkommer i målning efter målning, som byggstenar eller grundmaterial för en känslig variationskonst där valörrikedomen och de finstilta moduleringarna successivt avslöjar sig för betraktaren. Snölandskapen och molnen rör sig mellan isig, stelnad kyla och ångande, svullen kroppslighet. Draperiernas tyngd kan plötsligt förbytas till flortunn transparens. Dubbelheten, den motsägelsefulla sötman som aldrig saknar bitterämnen, finns också närvarande i scenerierna med uniformerade, brunklädda scouter där lägereldar och vandringsstavar får en ambivalent laddning.

Strax ovanför en serie påbörjade målningar i litet format, sitter en liten lapp med påskriften »trädkoja« uppnålad på väggen.

– Åh, den skulle jag ha tagit bort. Men jag har prövat att måla dit en koja i ett av träden här, säger Patrik Andiné och visar ett landskap i dova, dämpade färger där kala stammar sträcker ut sina grenarmar mot en mörknande himmel. Konturerna av en koja skymtar i ett av träden.

– Att få hålla på med sandslott, kojor, miniatyrlandskap och modellbyggen är en av fördelarna med att ha barn. Fast lockelsen till miniatyrvärldar har funnits med länge. Redan under tiden på Konstakademien började jag att arbeta med miniatyrteman, litet som en reaktion mot en del av det tyska 70- och 80-talsmåleriets vurm för överdimensionerade jätteformat. En gång ställde jag ut målningar gjorda på knappnålshuvuden, där jag använde mig av lupp för att kunna arbeta. Jag vill att man skall kunna gå riktigt nära också.

Patrik Andiné berättar att han som liten, när familjen hade skaffat färgteve, fick överta kartongen som omedelbart förvandlades till en koja, en plats där han kunde vara för sig själv och fantisera. Kartong, koja eller ateljé. Det står alldeles klart att Patrik Andiné aldrig har förlorat den där förmågan att hitta rum och ytor där skaparkraften kan röra sig fritt.

Grön matta
Olja på mdf, 30x36 cm, 2008
Till vänster: *Något har gått snett*
Olja på duk, 33x24 cm, 2007

Porträtt
Olja på duk, 62x51 cm, 2008
Till höger: *Meander*
Olja på pannå, 28x23 cm, 2007

Blindbock
Olja på duk, 80 x 90 cm, 2008
Till vänster:
Utan titel, Olja på duk, 150 x 100 cm, 2009

Monolog om en far
Olja på canvas, 65 x 92 cm, 2008
Till höger: *Lång näsa*
Olja på duk, 70 x 46 cm, 2008

Avskärmad
Olja på duk, 46 x 51 cm, 2008
Till vänster: *Blindbock II*
Olja på duk, 80 x 60 cm, 2006
Nästa uppslag: *Nattsejour*
Olja på duk, 65 x 90 cm, 2008

Karin Johansson

Samtal med
Sara Michaëlsson
& Magnus Haglund
03/10/10
–

Bärbara skulpturer eller portabla miniatyrvärldar? I Karin Johanssons smyckekonst samsas mikroperspektivet med makrokosmos. I de grafiskt rena, abstraherade formerna kan utsida förvandlas till insida genom en virtuos lek med ljus och mörker, tyngd och lätthet.

På ett lågt bord mellan två fåtöljer i Karin Johanssons ateljé ligger ett halssmycke som genast fångar vår uppmärksamhet. Nära inpå ser man att det är sammansatt av små stolar i dockskåpsformat, i oxiderat svart silver. När man håller upp det förs stolarna ihop och förvandlas från konkreta detaljer till abstraherade tecken.

– Som barn hade jag ett dockskåp som min morfar hade byggt åt mig, säger Karin Johansson. Jag tyckte om att förändra inredningen och känslan av att bygga ett slags världar. Det håller jag nog fortfarande på med.

På det långa arbetsbordet mot fönstret i ateljén ligger olika objekt uppradade, som en sorts tredimensionella skisser. På nära håll ser man räfflor och minimala perforeringar. Sedda på avstånd kan det hela te sig som ett flygfoto av ett landskap, med åkrar och fält, skogar och vattendrag. Karin Johansson tar upp en platta i silver, formad som en halv oval.

– Det här skulle kunna vara ett berg, en portal eller en vattenspegel. Men också en tunga. Silhuetten av någonting eller tomrummet efter något som skurits bort.

Denna dubbelhet går igen i alla Karin Johanssons arbeten. Att suggerera och antyda former som frisätter fantasin i stället för att låsa fast objekten i en bestämd betydelse. Det handlar om att ge sig tid att upptäcka de många lagren och nivåerna som finns ingraverade och präglade i materialen, litet som årsringarna i en trädstam eller skiktningarna i en bergart.

– Jag är intresserad av att hitta uttryck för hur tiden lämnar sina avtryck. Jag arbetar med långsamma processer, också där jag skulle kunna välja en betydligt snabbare väg, säger Karin Johansson och visar ett litet vitemaljerat silverrör.

– Det hade tagit några sekunder att sprutlackera, men jag vill inte arbeta på det sättet. Det mödosamma pillet med att få emaljpulvret att stanna kvar och inte rinna iväg har sitt eget värde. Jag vill att mina objekt skall vara hållbara och intakta, också om hundra år.

Det är något fascinerande med kontrasterna mellan det strama uttrycket i hennes verk, det absolut icke-insmickrande, och den glödande positiva energi som Karin Johansson utstrålar. Det märks att hon har roligt när hon arbetar. Utan att vara belamrad känns den lilla ateljén full av möjligheter. En palett att arbeta vidare med, men också en fantasieggande laterna magica: här får de små föremålen nytt liv när man håller upp dem mot ljuset.

Karin Johansson tar fram en liten låda med testbitar och visar oss.

– Jag slänger ingenting. De överblivna resterna från tidigare arbeten kan få nya funktioner. Det som skurits ut eller borrats bort blir inte sällan grunden till något nytt. De olika lådorna med sparade saker är en fantastisk skattkista där jag kan hitta inspiration. Mycket i min verksamhet handlar om upprepningseffekter och vad som händer när man sätter samman unika objekt och låter dem bilda mångfald.

Ett bra exempel på Karin Johanssons intresse för repetition och små förändringar av ett begränsat material är hennes serier med fjärilsbroscher. Att ta sig an en så utsliten symbol, både inom bildkonst och smyckekonst, var en utmaning för henne. Inte minst därför att Karin Johansson sällan arbetar så tydligt figurativt.

– När jag satte igång kände jag först ett motstånd, hela arsenalen av associationer till fjärilen som dödssymbol och förgänglighetsmotiv kändes utsliten. Men jag upptäckte snart det lockande i alla variationsmöjligheter. Jag har använt mig av många olika ytor i mina fjärilsarbeten och skulle gärna göra så många som tusen stycken. Själva samlandet intresserar mig, det nördiga och repetitiva. Jag har använt mig av de skiftningar som uppstår när inpräglade mönster skapar olika djup i metallen. Linjerna hänvisar till något slags tid, skillnader som kommer fram efter hand och en del av attraktionen handlar om den tid som sedan tillförs av den som bär smycket.

Karin Johansson nämner den rumänske författaren Mircea Cartarescus romantrilogi *Orbitor* som utgår från fjärilens struktur och är uppdelad i vänster och höger vinge med kroppen som mittdel. Fjärilen med sina utsträckta vingar påminner om en uppslagen bok och när Karin Johansson visar låda efter låda med sina olika fjärilsbroscher får mångfalden den paradoxala effekten att man ser det unika i varje individuellt föremål. Virtuositeten i utförandet, omsorgen om de minimala detaljerna leder till en skärpning av alla sinnen och plötsligt kan man urskilja oändligt många fler nyanser av svart och vitt. Några få, giftigt kadmiumröda fjärilar skapar rytm och resonans i den stramt grafiska färgskalan.

När vi kommer in i ateljén står P1 på. Karin Johansson stänger strax av, men berättar samtidigt att hon ofta har radion på när hon arbetar och att fragment av samtal, ett ord eller ett tema, kan fungera som dörröppnare i skapandet. Ibland mer aktivt, ibland kanske närmast på ett undermedvetet plan.

Så kom till exempel ett program om Kalahariöknens stjärnhimmel att trigga igång en serie arbeten där stjärnbilder, nebulosor och planeter bildar utgångspunkten. Trots att merparten av Karin Johanssons smyckearbeten inte är direkt avbildande finns det flera där associationerna osökt rör sig mot stjärnhimlar och rymdteman. Bra exempel är örhängena som ser ut som stiliserade stjärnbilder och den lilla, svarta silverasken i tändsticksformat, som, när man håller upp den mot ljuset, avslöjar ett intrikat hålmönster. Labyrintiskt, arabeskartat och moriskt, men också en sorts bild av vintergatan.

– Naturen är nog närvarande i mycket av det jag gör, även om man inte alltid ser den. Den finns där mer som en känsla, ett rum att gå in i, en frihet. Jag är uppväxt på landet, utanför Värnamo och är van att ha skogen runt omkring mig. Samtidigt är jag i lika hög grad fascinerad av stadslandskapet. De nätverk och kartbilder som uppstår när människor förflyttar sig i stadens rum.

– Att växa upp i en mindre stad kan vara bra för skaparkraften, du är tvungen att hitta på saker själv och ta tillvara de möjligheter som finns. Jag tecknade och fotograferade mycket under hela min uppväxt, men lockades också av det tredimensionella. 1989 började jag på HDK, på avdelningen för smyckekonst, och därifrån har jag jobbat vidare.

När man ser Karin Johanssons smyckekonst förstår man också att möjligheten att få arbeta med det taktila och skulpturala måste ha varit en avgörande drivkraft.

Vad betyder det att det faktiskt är smycken som kan bäras, att det rör sig om objekt som med nödvändighet förändras efter sammanhang och omgivning?

– Det fysiska är viktigt, men inte avgörande, säger Karin Johansson. Det är spännande när det uppstår en direkt kommunikation med bärare och betraktare, att det är föremål som finns där ute i den fysiska verkligheten. Bruksobjekt och artefakter på en och samma gång. Mina smycken blir signaler, en sorts identitetsmarkörer som kan användas på olika sätt.

När vi lämnar ateljén stiger vi ut från ett litet laboratorium där obegränsade och helt nya formationer tycks kunna uppstå. En sambandscentral där tankar och idéer kan flöda fritt, en uppfinnarverkstad där allt kan komma till användning.

– Fantasin är fri, men här inne är det jag som bestämmer, säger Karin Johansson, halvt på skämt, halvt på allvar.

Det sammanfattar på ett utmärkt vis ett konstnärskap som kombinerar vidöppen nyfikenhet med en suverän kontroll över material och uttryck.

Föregående uppslag:
ur *Fjärilssamlingen*
Broscher, oxiderat silver, 18k. guld,
emalj. 20 x 80 mm, 2009
Detta uppslag: Skisser 2010

Halssmycke
silver, päronträ, vit emalj, 740 mm, 2007
Till höger: Brosch
18k. guld, silver, vit emalj, 50x6 mm, 2005

Broscher
oxiderat silver, guldspån, 80 mm, 2010

Halssmycke
oxiderat silver, silke, 800 mm, 2008
Nästa uppslag: Örhängen
svärtat guld, svarta diamanter, 40 mm, 2006

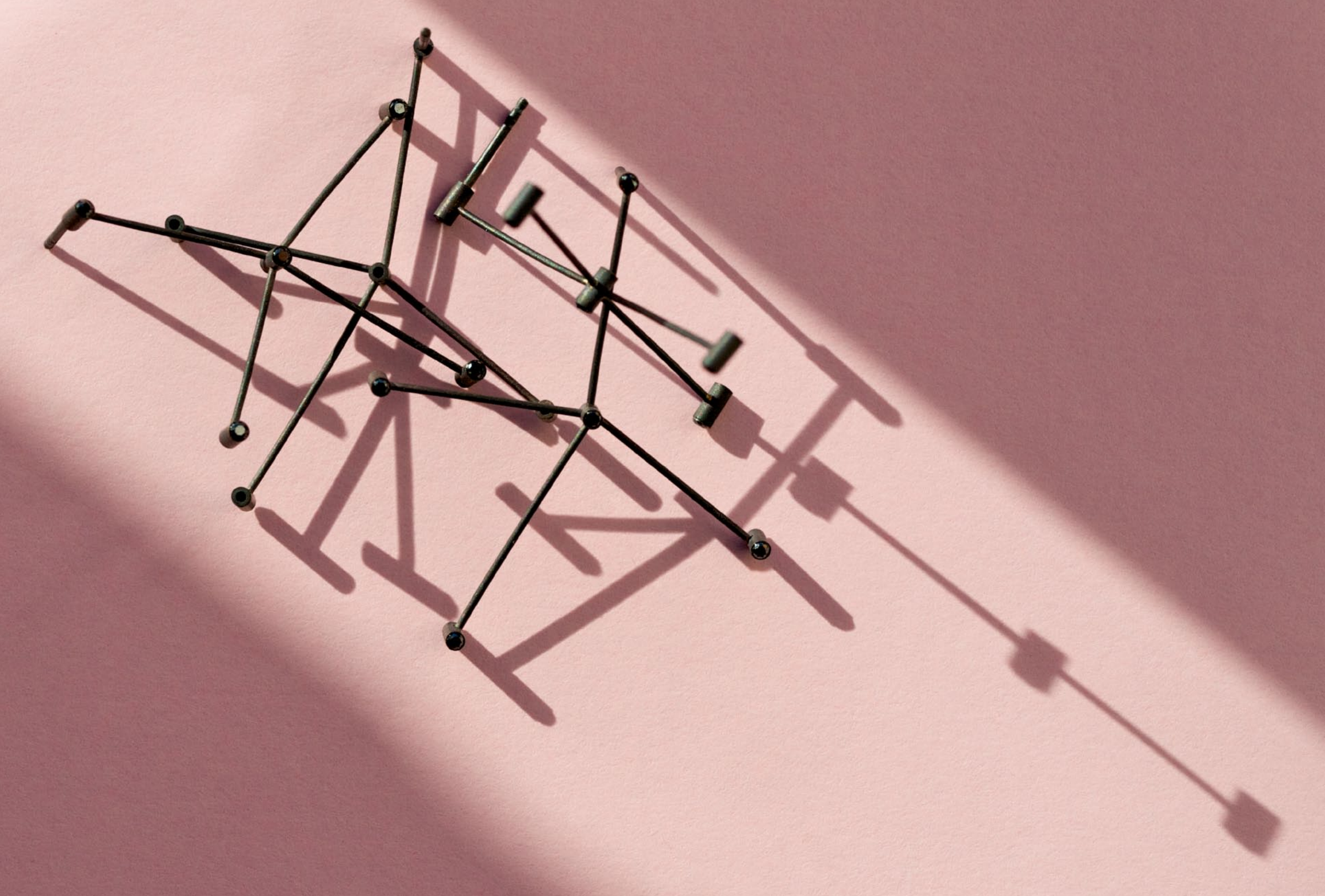

Johan Linton

Samtal med
Sara Michaëlsson
& Magnus Haglund
20/10/10
–

Intellektuell rörlighet och konstnärlig frihet, historiska kartläggningar och visionär öppenhet, noggranna matematiska beräkningar och hastigt nedtecknade skisser. Johan Lintons verksamhetsfält tycks ständigt utvidgas och expandera. Arkitekt, forskare, konstnär, möbelformgivare, översättare och författare.

– Vem ritar något sådant här?

Den inledande frågan i Johan Lintons föredrag, »Arkitektur och psyke«, som äger rum i hörsalen på Göteborgs stadsbibliotek, syftar på den italienske barockarkitekten Francesco Borrominis klocktorn, på toppen av St Ivo della Sapienza i Rom. Kampanilens avvikande formspråk, som står i stark kontrast till den tidens rådande och dominerande stilideal, blir utgångspunkten för ett vindlande resonemang om olika tiders normerande uppfattningar inom arkitektur och stadsplanering.

Under den frågestund som följer efter föredraget, svarar Johan Linton på publikens frågor. Förmågan att lyssna och inte bara höra det förväntade är slående. Svaren, som kommer med några sekunders förskjutning, framstår aldrig som färdigformulerade på förhand.

– Kan vi äta något medan vi talas vid? Jag har inte hunnit att äta sedan i morse, säger Johan Linton medan han låser upp cykeln.

Tidigare under dagen har han hållit föreläsning på Chalmers för studenterna på arkitektutbildningen, levererat möbler till en kund och efter vårt samtal, på en liten grekisk kvarterskrog, väntar 17 uppsatser på att bli lästa.

Men hur började det hela egentligen?

– Jag hade väldigt lätt för matematik och fysik under skoltiden och det kändes naturligt att söka sig till teknisk fysik på Chalmers för att ta en civilingenjörsexamen. Väl där fick jag upp ögonen för arkitektur och kände att det egentligen var det jag ville fortsätta med. I stället för att hoppa av teknisk fysik fortsatte jag och påbörjade parallellt mina studier i arkitektur. Jag kunde sammanföra ämnena i mitt examensarbete i teknisk fysisk, som hade titeln *Om arkitekturens matematik – en studie av Le Corbusiers Modulor* och kom 1996. Efter det har jag fortsatt inom arkitektur, med ett examensarbete 1998 och en licentiatuppsats i arkitekturens teori och historia 1999. Nu arbetar jag på att bli klar med min avhandling om Le Corbusier, som jag hoppas blir färdig nästa år.

Men växelbruket och de parallella verksamheterna begränsar sig inte till den akademiska sfären. En minst lika stor del av Johan Lintons arbete utspelar sig på helt andra arenor. Som en av skaparna till Psykoanalytisk Tid/Skrift har han ända sedan det första numret 2002 varit huvudansvarig för layout och formgivning och dessutom i varje nummer bidragit med egna texter och översättningar. Under hösten kom också en påkostad vänbok tillägnad tidskriftens redaktör, psykoanalytikern Per Magnus Johansson, med flera textbidrag av Johan Linton.

Från 1998 och framåt har han även realiserat sina möbelidéer. Vilstolen *Caravaggio*, i stål och sadelgjord, som har sin upprinnelse i Caravaggios målning Gravläggningen, kunde bli verklighet 1998 och producerades sedan även av Källemo AB i ett begränsat antal exemplar 2002.

Det finns något djupt befriande i denna förmåga att förhålla sig obesvärat öppen till verkligheten och låta intryck och upplevelser fortsätta, omformas och översättas i nya formuleringar eller konkreta objekt. Allt förefaller plötsligt möjligt. Att Jacques Tatis cykelburne brevbärare i filmklassikern *Fest i byn* är impulsgivare i en serie stolar med cykelns grundelement som bas, känns lika självklart som stimulerande. I Johan Lintons form- och tankevärldar är den egensinniga och underfundiga humorn lika närvarande som den teoretiska reflektionen.

Det blir också tydligt när han berättar om hur Caravaggio-stolen egentligen kom till. När han våren 1997 besökte Vatikan-museerna passerade han Caravaggios målning *Gravläggningen*, som han dittills bara sett i reproduktion. Någonting i detta konstverk grep och berörde honom på ett säreget vis. För att hålla fast intrycken tecknade han ned sin upplevelse i det skissblock han alltid bär med sig. Det rörde sig snarare om ett behov av att förstå dess verkan och formmässiga princip än ett försök att återge motivet. Resultatet blev, efter en lång gestaltningsprocess, vilstolen *Caravaggio*.

– Jag skissar mycket, säger Johan Linton. Men inte för att göra fina teckningar. Det är en sorts fortlöpande dagboksnoteringar där jag går på temperament.

– Jag är väldigt fascinerad av Rom. Det finns få platser där man på ett liknande sätt kan möta historien i alla dess överlagringar och efterlämnade spår. Att exponera sig för Rom är också att befinna sig på flera platser och i flera olika tider samtidigt.

Det är lätt att förstå varför Johan Linton känner en sådan dragning till Rom. Det är han sannerligen inte ensam om. Men det finns något i stadens väsen som korresponderar väldigt väl med hans eget rörliga intellekt, med upptäckarglädjen och känsligheten för det motsägelsefulla.

Intresset för att söka upp och spåra det mångtydiga och

komplexa märks inte minst i Johan Lintons djupgående och omfattande undersökningar av den fransk-schweiziske arkitekten, konstnären och teoretikern Le Corbusiers liv och verk. Här blir alla aspekter av denne omtvistade centralgestalt inom modern arkitektur belysta, de historiska och teoretiska likaväl som de visionärt utopiska. Framgångarna, missförstånden och utanförskapet ges perspektiv och sammanhang som möjliggör en förståelse långt utöver rätt eller fel. Den rationelle stadsplaneraren, med sina rena och vackra ingenjörskonstruktioner, ställs mot skapandets, men också det urbana livets, kaotiska rörelser och förflyttningar.

– Det jag fångas av hos Le Corbusier är väl också hans universalgestalt, att han är en renässansfigur mitt i modernismen, säger Johan Linton. Han grep sig an både arkitekturens teori och praktik, stadsplanering, konst, möbler och textproduktion. Det är något fascinerande med Le Corbusiers orubbliga tilltro till arkitekturens möjligheter att lösa människornas problem.

Under samma period som Johan Linton förverkligar Caravaggio-stolen, 1997–98, arbetar han parallellt med *San Pietro*-serien, en samling arkitekturövningar och översättningar med texter av bland andra Jacques Derrida och Le Corbusier. Här ingår Derridas 52 aforismer om arkitektur och filosofi, tillkomna under samarbetet med arkitekten Peter Eisenman i mitten av 1980-talet, när de båda var involverade i arbetet med parkområdet Parc de la Villette i Paris. Derrida ville främst stimulera Eisenmans tänkande, medan Eisenman önskade att Derrida skulle bidra på ett mer konkret vis. Till slut gör Derrida en teckning av en sorts stränginstrument, »piano, harpa, lyra?«

– Aforismerna spänner upp ett slags värld som man kan förflytta och röra sig runt i, säger Johan Linton. Efter Derridas död 2004 kände jag ett behov av att skapa en möbel som också var en hyllning till hans verk. Jag ville göra en stol som refererade till både aforismerna och hans teckning av stränginstrumentet. En stol där många betydelser kunde löpa samman som ett ackord – musiken, bågen och minnesspåret i ett och samma objekt. Konstruktionen

består av sju bågar i rostfritt stål där varje båge har sin egen form och kan sammanfogas i olika ordningar.

Så tecknar han en hastig skiss av stolens konstruktion där både instrumentreferenserna och strukturprincipen blir synliga. Han pratar om Derridas betydelse som impulsgivare samtidigt som han ritar. I alla de sju stolarna i serien finns textfragment från Derrida ingraverade i stålet, olika för varje stol. Exakt vilka citat det rör sig om vill Johan Linton inte avslöja. Ett meddelande att leta efter, som om han ville lämna kvar något av skissens rörliga obestämbarhet också i det förverkligade objektet.

Men hur känns det att sitta i en Derridastol?

– Den ser vass ut men är utformad för att vara skön att sitta i, svarar Johan Linton.

Johan Linton VOLYM 0
PSYKOANALYTISK TID/SKRIFT
2010:32-33
PSYKOANALYTISK TID/SKRIFT
2007:20-21
PSYKOANALYTISK TID/SKRIFT
LA CONDITION POSTMODERNE

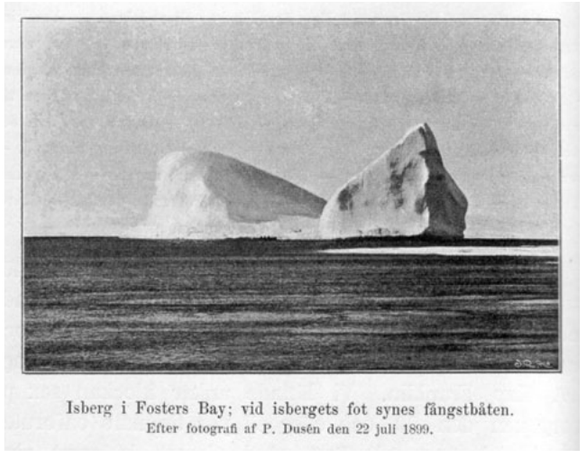

Isberg i Fosters Bay; vid isbergets fot synes fångstbåten.
Efter fotografi af P. Dusén den 22 juli 1899.

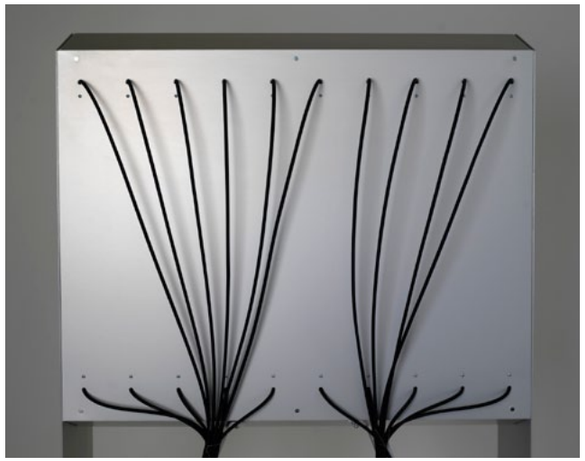

Arctic
Skåp i aluminium, glas och pergament, 2007
Produceras av Källemo
Inspirerat av Arktis och eskimåkulturen
Föregående uppslag: Publikationer av Johan Linton

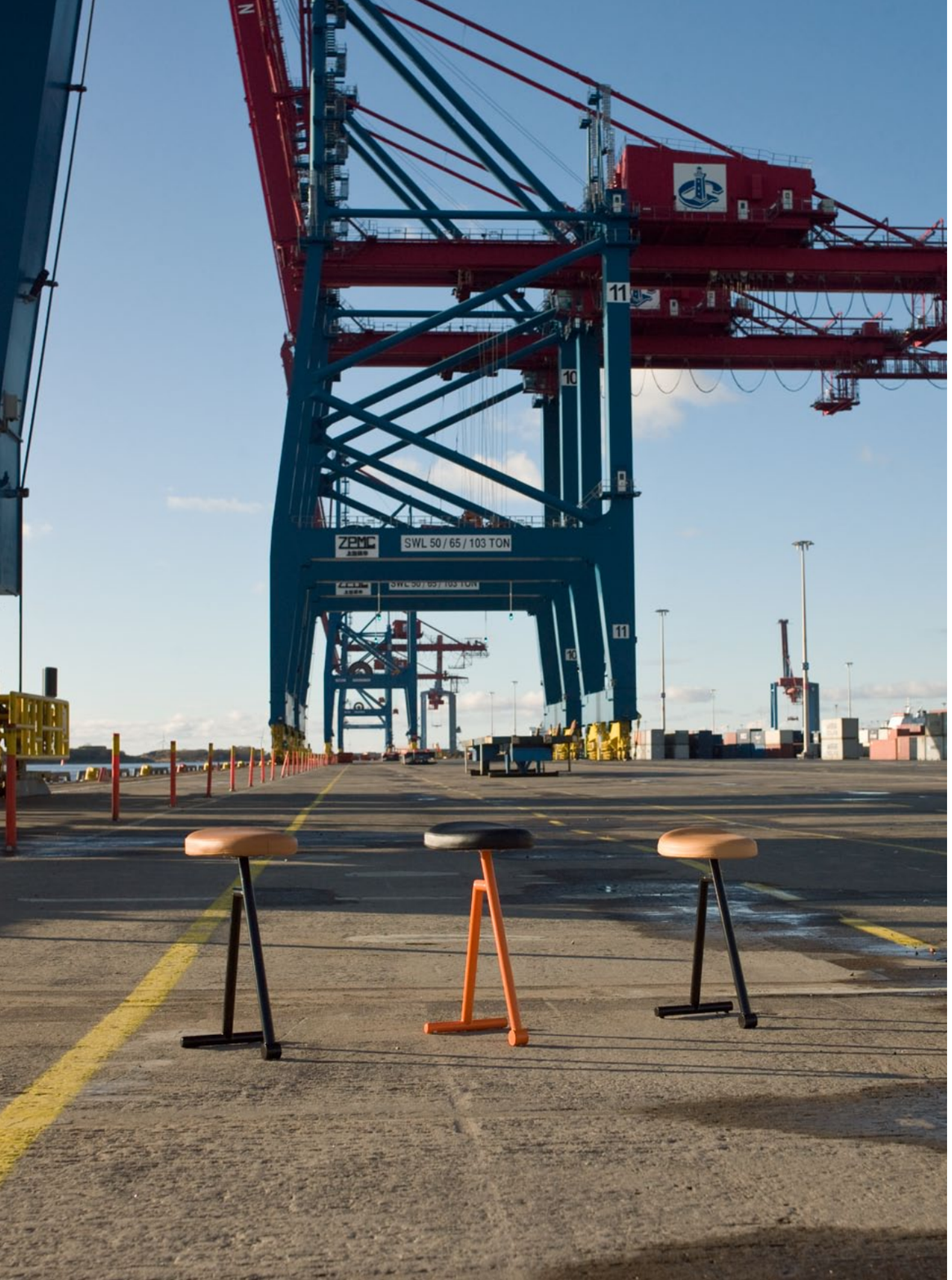

Bicycle dreams, 2006
En serie om tre stolar inspirerade
av Jacques Tatis film »Jour de fête«
Produceras av Källemo

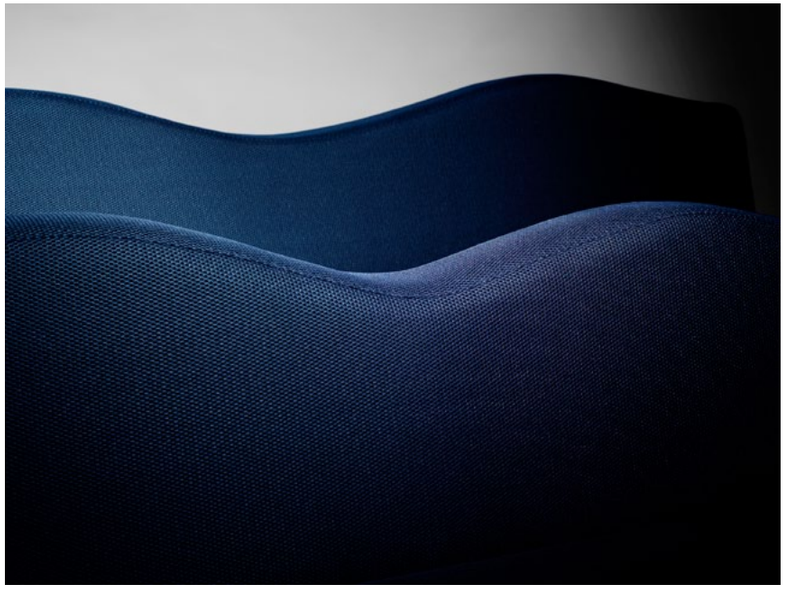

Till vänster: *Navigator*, 2008
Soffa inspirerad av havet och
Odysséen. Produceras av Källemo
Till höger och följande uppslag:
Antiquity, 2009
En serie om sex objekt inspirerade
av antika skulpturer.

Mattias Andersson

Samtal med
Sara Michaëlsson
& Magnus Haglund
15/10/10
–

Kommunikation, vitalitet, engagemang och glädjefyllt allvar. Ord som förpliktar men fylls med innehåll när Mattias Andersson och Backateatern låter Göteborgs många röster tala.
– Jag ser teatern som ett diskussionsforum i samtiden, säger Mattias Andersson när vi träffas på Backa Teater.

Efter tio framgångsrika år som frilansande dramatiker och regissör tackade Mattias Andersson 2006 till sist ja till den ansvarsfulla posten som konstnärlig ledare på Backa Teater. Möjligheterna att påverka hela produktionsprocessen uppvägde tveksamheten inför att vara bunden till en institution.

– Det var flera faktorer som samverkade och mycket som kom i precis rätt ögonblick, säger Mattias Andersson. Det fanns något väldigt lockande i att ta över just i det här läget, när teatern skulle flytta och allt kunde börja från noll. Jag tog inte heller över redan tidigare beslutade projekt, som så ofta är fallet när man går in som efterträdare.

– Det nya huset på Lindholmen var inte behäftat med någon historia, det var nytt och obelastat av förväntningar och traditioner. Att vi dessutom under ett år var utan egna lokaler gjorde teatern till en mental

frågeställning. Vad skulle vi fylla det nya huset med? Vad är scenkonst för unga människor på 2000-talet?

Vikten av att redan från första början kunna arbeta tillsammans med andra och låta produktionsprocessen få ta så lång tid som krävs vid varje unikt tillfälle, är något som Mattias Andersson återkommer till gång på gång under vårt samtal.

Samma år som han tackade ja till uppdraget som konstnärlig ledare för Backa teater, arbetade Mattias Andersson med föreställningen *The Mental States of Gothenburg* på Angeredsteatern. Pjäsen, som både skrevs och regisserades av honom själv, byggde på djupintervjuer med ungdomar från olika delar av Göteborg. Det var viktigt att samtalen, som inte genomfördes av Mattias Andersson, utan av professionella intervjuare från sociologiska institutionen, inte tillrättalades. Allt var med, omtagningar och upprepningar, utfyllnadsljud och mummel. I utskriven form påminde dokumenten om förhörsprotokoll eller rättegångsmaterial.

– Det blev något av en brytpunkt när Angeredsteaterns konstnärlige ledare Ulrich Hillebrand ställde frågan om dokumentärt material i en teaterföreställning, säger Mattias Andersson. Var det överhuvudtaget möjligt med den sortens dokumentärteater? Gick det att komma förbi det filter som gestaltningen på en scen alltid utgör?

– Jag hade dittills arbetat med fiktivt material, egenskrivna pjäser utifrån sådant som jag själv upplevt eller mött på andra sätt. Jag kände också inledningsvis ett visst motstånd och en tveksamhet inför detta, men lockelsen i att söka upp skärningspunkten mellan det dokumentära och det fiktiva var till sist avgörande.

Lärdomarna och erfarenheterna från detta framgångsrika projekt blev en viktig inspirationskälla inför det kommande arbetet på Backa teater. Att medvetet förhålla sig till vad som är fiktion och vad som är verklighet, till förvandlingskonstens svårigheter och fallgropar, till verklighetstörsten och behovet av drömmar och visioner, är något man ständigt arbetar med.

– Det konstnärliga resultatet är helt avhängigt produktionsprocessen och det är klart att det är skillnad på att kunna ägna kanske ett och ett halvt år åt att fördjupa sig i ett projekt jämfört med att få en pjäs uppsatt och vara med vid kanske maximalt åtta veckors repetitionstid, vilket är det vanliga vid de flesta institutionsteatrar, säger Mattias Andersson.

Vi talar om värdet av långsamhet, om att våga vänta in idéer i stället för att spika en repertoar för flera år framöver. Det är ett arbetssätt som innebär ett större risktagande. Med en glesare repertoar blir också eventuella misslyckanden mer kännbara. Men nyckeln till Backateaterns många framgångar ligger nog just i detta: att våga riskera, att satsa för fullt utan dubbla säkerhetsnät och kalkylerade reträttvägar.

Det är fascinerande att höra Mattias Andersson beskriva arbetet på Backateatern, allt tycks rymma sin egen motsats. Engagemanget och den intensiva energin balanseras hela tiden av ett ifrågasättande, ett lyssnande vankelmod som genast sticker hål på alla trosvissa utsagor. Konsensustänkandet är bannlyst. »Utan tvivel är man inte riktigt klok« som Tage Danielsson formulerade det.

Men vad är det som gör det så speciellt att arbeta på Backa teater?

– Det har ett göra med vårt uppdrag som barn- och ungdomsscen. Vi skall nå ut till unga människor från precis hela Göteborg, samtliga etniska, klassmässiga och socioekonomiska bakgrunder representerade. Vi spelar för en publik som inte själv har valt att komma hit och vi måste hela tiden vara på tå. Det förutsätter att man ständigt ifrågasätter sin egen roll, funderar över i vems namn man uttalar sig. Det går inte att luta sig tillbaka och tro att det existerar ett samförstånd, en för alla gemensam upplevelse av samtiden.

– Under veckorna har vi ungdomspubliken här och på helgen den vanliga teaterpubliken. Det kan vara mycket stora skillnader i mottagande. Vi kan inte dekonstruera en pjäs som *Fröken Julie*, eftersom större delen av vår publik inte har en aning om vem Strindberg är. Däremot kan vi ägna oss åt det som är

de brännande ämnena, exempelvis i en Strindbergpjäs eller i Dostojevskijs *Brott och straff*. Vad är ett brott och vad är ett straff? Vad är kriminellt och vad är lagligt? Vems normer är det som styr? Är det möjligt att förlåta allting?

För Mattias Andersson är detta den stora skillnaden mot när han började skriva egen dramatik i mitten av 1990-talet: teatern som en möjlighet att undersöka ett problem tillsammans med andra, ett socialt spel, en rit i samtiden, ett diskussionsmaterial i frågeställningar som rör staden som helhet och de förändringar som Göteborg genomgår.

– Teatern som uttrycksform är alltid extremt bunden till tiden och rummet. En föreställning går inte att upprepa. Det handlar om människorna som är där, just då. Men det är just möjligheten att kombinera det närliggande och provinsiella med existentiella och allmängiltiga frågor som gör den så spännande. Att gräva där man står.

När vi träffar Mattias Andersson är han mitt uppe i förarbetet inför nästa stora satsning på teatern: en uppsättning av den polske författaren Witold Gombrowiczs pjäs *Yvonne* med planerad premiär till våren. I denna bearbetning går Backateatern ännu längre vad gäller att involvera publiken. I tidningsannonser, texter på hemsidan, och genom nätverk på skolor och ungdomsgårdar, inbjuder man ungdomar att lämna in sina egna texter utifrån ett antal frågeställningar som rör pjäsens innehåll. Meningen är att dessa texter skall infogas i pjäsen, något som Gombrowicz änka, Rita Gombrowicz, genast gav sitt godkännande till när hon tillfrågades.

Men visst ligger metoden också nära Gombrowiczs egna estetiska principer, att låta en annan verklighet tränga in i text- och tankeflödet, och se det som kanske var språklöshet förvandlas till språk.

– Jag läste pjäsen redan för 15 år sedan och blev omedelbart gripen, säger Mattias Andersson. Ämnena den berör – inre svaghet, rädslan för att inte passa in, aggressiviteten som ett system kan framkalla – talar rakt in i samtiden. *Yvonne* är ju i princip stum

pjäsen igenom. Men här kommer ungdomarnas texter att bli röster och berättelser från olika platser i Göteborg.

Att Mattias Andersson tar Backateaterns uppdrag på största allvar är lika uppenbart som den genuina stoltheten över vad teaterkollektivet hittills lyckats med, i dialog med staden och dess invånare.

Karolina Andersson

Samtal med
Sara Michaëlsson
& Magnus Haglund
21/10/10
–

En caffelatte i Berlin eller kyrkkaffe i Arvika? Helst bägge delarna, om sopranen Karolina Andersson får välja. Hon är hemkär som få, men kastade sig ändå ut i det okända när hon 2007, direkt efter utbildningen på operahögskolan i Göteborg, erbjöds en fast tjänst på Komische Oper i Berlin.

När vi ses är Karolina Andersson på tillfälligt besök i Göteborg och skall snart vidare till Tyskland igen, efter en mellanlandning i föräldrahemmet i Arvika. Denna gång som gästartist på Komische Oper, där hon kommer att sjunga rollen som Gilda i Verdis *Rigoletto.* Hon är numera, sedan hösten 2009, frilansande operasångerska, och har prisats för sina rolltolkningar i såväl välkända klassiker som nyskriven samtidsopera. Två exempel är gestaltningen av Nattens drottning i Göteborgsoperans uppsättning av *Trollflöjten* och rollen som Annette i Philippe Fénelons nyskrivna opera *Faust* på Parisoperan.

Men hur var det att, direkt efter utbildningen, hamna i solistens-emblen vid ett stort operahus?

– Det var på många sätt ganska tufft, säger Karolina Andersson. Det som väntade mig på Komische skiljde sig mycket från vad jag var van vid från Sverige. Bara detta att möta en publik som buar och skriker om

de inte gillar vad de hör och ser, och ibland helt enkelt går ut, var något av en chock.

Redan från första dagen sattes Karolina Andersson på prov när hon, i rollen som Zerlina i Mozarts *Don Giovanni* och iklädd endast trosor och behå, ställdes inför en minst sagt handgriplig och fysisk tolkning av Don Giovannis förförelsekonster. En inte helt bekväm situation för en väluppfostrad flicka med bakgrund i Missionsförbundet.

– Det gäller att kunna gå utanför sig själv i sådana ögonblick, att släppa självmedvetenheten och acceptera att det är en roll man går in i. Jag var verkligen tvungen att flytta mina gränser och ompröva mig själv. Många av föreställningarna på Komische Oper är medvetet provokativa och även om det ibland är svårt att hantera måste ju operans uppgift vara att väcka publikens tankar och känslor. Själva underhållningsaspekten är självklart viktig, men det är också väsentligt att operan som konstform kommenterar sin samtid och bidrar med något på riktigt. Att göra föreställningar som inte berör, vad är det för vits med det?

Karolina Andersson berättar om några föreställningsupplevelser utöver det vanliga under sin tid vid Komische Oper. Till exempel Benedikt von Peters uppsättning av Händels *Theseus*, där Karolina spelade rollen som Clizia. Hela scenen var täckt med lera, samtidigt som ett artificiellt regn öste ner och gjorde underlaget såphalt. Sångarna ramlade omkring i leran, klättrade ut i publiken och hade långa monologer på respektive språk. Det ingick även en lerdusch, karaoke och videoprojektioner.

Hon nämner också den katalanske regissören Calixto Bieitos allt annat än traditionella tolkningar av Mozarts *Enleveringen ur Seraljen* och Glucks *Armida*. I rollen som Blondchen i Mozartoperan skulle Karolina Andersson gestalta en drogberoende prostituerad, uppjagad och på gränsen till förtvivlad gråt, i jakt efter abstinensstillande tabletter, något som inte var helt lätt att förena med en kontrollerad sånginsats. I Gluckoperan, som även den väckt starka reaktioner, spelade hon rollen som Sidonie, en hårdsminkad dominatrix som roar sig med 15 nakna män och njuter när Armida stryper en av dem med en telefonsladd.

– Det är förstås viktigt att fråga sig hur operan skall kunna fortsätta att utvecklas. I grunden måste det alltid handla om att vara sann mot en vision, vilket uttryck den än tar sig. Den här typen av provokationer kan ju till sist tömmas på sitt innehåll och bli lika mycket konvention som den mest konservativa av operaföreställningar. Men jag är ändå tacksam över att ha fått chansen att möta en helt annan teatersyn och operakultur. Alla erfarenheter du gör breddar dina kunskaper och vidgar dina vyer.

Den där öppenheten för det som är okänt, vetgirigheten och behovet av att utforska nya områden är ett framträdande drag hos Karolina Andersson. I stället för att snäva in perspektivet och gå upp i operavärldens speciella universum har hon hela tiden fortsatt att hålla dörrarna öppna till andra områden, tankesfärer och verkligheter. Efter musikutbildningen på Södra Vätterbygdens Folkhögskola i Jönköping började hon att läsa etnologi på universitetet i Uppsala och varvade detta med musikstudier.

– Jag har alltid varit intresserad av historia och folklivsforskning, säger Karolina Andersson. Det har funnits som ett naturligt inslag under hela min uppväxt. Att parallellt med musikutbildningen också läsa andra kurser som verkar spännande och intressanta, exempelvis runkunskap och trädgårdskonstens historia, är bara roligt och utvecklande. Under utbildningstiden i Göteborg läste jag även litteraturvetenskap och genusteori.

– Alla dina erfarenheter och allt du är med om kan komma till användning när du skall gestalta en roll på scenen.

Karolina Andersson fick något av ett svenskt publik- och kritikergenombrott när hon sjöng rollen som Nattens drottning i Mozarts *Trollflöjten* på Göteborgsoperan, säsongen 2009 – 10.

Hon hade redan under det sista året på operahögskolan framträtt på Stockholmsoperan i samma roll, då hon hoppade in under pågående säsong, men nu var hon en av huvudsolisterna. Som Nattens drottning visade hon prov på en osedvanlig lätthet för de högre registren, en enastående fallenhet för koloraturteknik.

Det blev också tydligt när hon framträdde på Läckö slottsopera sommaren 2010 som Ninetta i Rossinis *Den tjuvaktiga skatan*. Virtuositeten i de vindlande koloraturpassagerna, kombinerat med det fullödiga porträttet av människan Ninetta, lyfte på ett ovanligt vis fram den dramatiska nerven i Rossinis musik. Detta är också Karolina Anderssons styrka som sångerska och scenpersonlighet: förmågan att ge musiken liv och närvaro i ögonblicket, att få det tekniskt komplicerade att låta svindlande enkelt.

– Jag har alltid haft lätt för höjden, den har liksom funnits där av sig själv, men självklart har jag mycket att jobba med och utveckla. Jag skulle gärna bekanta mig närmare med belcantorepertoaren, till exempel Bellini och Donizetti – jag har ännu inte gjort någon sådan roll.

– Det är roligt att pröva på och fördjupa sig inom olika stilar. Jag har medverkat i två nyskrivna operor, dels som Ophélia i Christian Josts *Hamlet* på Komische Oper, dels som Annette i Philippe Fénelons *Faust*, en föreställning som först gavs i Toulouse och sedan på Palais Garnier i Paris. Det var enormt stimulerande att få beträda ny mark, att vara den första som satte sin prägel på något.

Det dubbla perspektivet – viljan att lägga till i stället för att välja bort, att hålla fast vid det som fortfarande betyder något men också röra sig fritt, söka sig ut på nya vägar – finns med på alla nivåer. I musiken, i livsinställningen, i vardagen.

– Jag vill vara på flera platser samtidigt, säger Karolina Andersson. Jag vill inte missa något! Jag längtar efter brunch i Berlin, men lika mycket efter kyrkkaffe i Arvika. Jag älskar missionsförsamlingens auktioner med förkläden i grälla färger, virkade grytlappar och »portioner« med sockerkaka, grädde och bär. Det självklara mötet

mellan olika generationer, lika mycket som de korta, men intensiva ögonblicken när man under en resa kan ha turen att få en helt främmande människas livsberättelse förmedlad.

Susanna Risberg

Samtal med
Sara Michaëlsson
& Magnus Haglund
27/09/10
–

På legendariska Berklee College of Music i Boston studerar drygt 4000 elever. Omkring 1000 av dem spelar gitarr, 500 med jazzinriktning. Könsfördelning? 490 män och 10 kvinnor. Här går den 20-åriga elgitarristen Susanna Risberg från Göteborg sitt andra skolår. En sällsynt begåvad musiker som vågar gå sin egen väg.

Hur hamnade hon på Berklee?

– De åker runt i hela världen och låter folk provspela, säger Susanna Risberg. I Asien, Afrika, Europa och Sydamerika. Jag fick provspela i Tyskland och lämnade också en skiva med egna kompositioner. Efter ett tag fick jag besked om att jag hade blivit antagen och dessutom fått ett stipendium för att bekosta studierna. Annars hade jag aldrig haft råd. Det är dyrt att gå på Berklee.

Berklee College of Music i Boston är världens största fristående college för samtida musikformer. Förutom jazz och pop finns här ett brett spektrum av musikstilar representerade – hiphop, reggae, salsa, rock, metal, bluegrass för att bara nämna några. Undervisningen omfattar också kurser i kompositionslära, musikproduktion och ensemblespel. Här går elever från hela världen med siktet inställt på en framtid som professionella musiker.

– Det var framförallt möjligheten att få Mick Goodrick som lärare som lockade mig till Berklee, säger Susanna Risberg. Min gitarrlärare på Hvitfeldska, Erik Weissglas, som har betytt mycket för mig, har under en period också haft Goodrick som lärare. Jag gick i musikklasser både på Flatåsskolan och på Nordhemsskolan och till sist på Hvitfeldtskas musiklinje. Jag började på Berklee under den sista terminen i trean, men nu har jag tentat av allting, så jag har faktiskt gått ut gymnasiet också!

Vårt samtal med Susanna Risberg äger rum via Skype, en eftermiddag när hon har litet ledigt mellan lektionstimmar och övningspass. Bilden av en ovanligt mogen 20-åring tonar fram, någon som har passerat och tagit sig över många av de hinder och snubbeltrådar man måste förbi för att kunna hitta sin egen väg.

Att det var musik hon ville ägna sig åt visste hon redan mycket tidigt i livet. Vi undrar vad det har betytt att växa upp i en familj där bägge föräldrarna är musiker och delar av syskonskaran också valt den vägen.

– De ville först inte att vi syskon skulle bli musiker, de vet ju hur hårt det kan vara, säger Susanna Risberg. Jag ville egentligen börja att spela cello när jag var fyra, men det fick jag inte. När jag var åtta började jag med tuba, vilket jag fortsatte med till 15-årsåldern. Men det är ett väldigt tungt instrument att släpa omkring på och när min storebror började med gitarr ville jag spela det också. Han hade ett metalband och var inne på hårdrock. Jag ville hitta något eget och blev enormt upptagen av bluesmusiken när jag var i 11-årsåldern. Sedan gick vägen över bland andra Jimi Hendrix och vidare till jazzen. Jag lockades av komplexiteten och möjligheterna till ett friare spel.

Intresset för klassisk musik har funnits så länge Susanna Risberg kan minnas, men har man elgitarr som huvudinstrument är repertoaren inte så omfattande. Vi talar om musiker och kompositörer som betytt mycket för henne genom åren och hon nämner Miles Davis. Hans musik är något hon ständigt

återvänder till, och det som kanske lockar allra mest är förmågan till förflyttningar, att aldrig stå still, att alltid röra sig vidare. Så vill hon också kunna utvecklas, i sitt spelande och i sina egna kompositioner.

Susanna Risbergs imponerande mångsidighet som musiker blir uppenbar när man lyssnar på de olika samarbetsprojekt och konstellationer hon deltar i och driver. I Susanna Risberg Trio får jazzinfluenserna liv i ett känsligt och utforskande spel och i gruppen *Susanna and The Grinders* – med bland andra storebror Björn (som för närvarande går mastersutbildning i cello i Stockholm) på trummor och storasyster Maja på keyboard – finns hela spektrat från mörka metalklanger till ljusskimrande indiepop närvarande.

Att spela tillsammans med syskon och vänner som känt varandra sedan barnsben, ger en speciell närhet. Man vet var man har varandra och även om projektet läggs på is under långa perioder, krävs det ingen startsträcka för att återuppta arbetet när möjligheterna ges och alla är samlade. Nu börjar hon också hitta fler medmusiker på Berklee, på samma frekvens som hon själv, med öppna öron och nyfikenheten i behåll.

– Första året på Berklee var på många sätt ganska tufft, säger Susanna Risberg. Jag är en rätt blyg person och här är många vana att ta stor plats, särskilt bland killarna. Då bodde jag också på skolan och delade rum, vilket gjorde det svårt att få tid och utrymme att sitta för sig själv och öva eller komponera. Nu bor jag 20 minuters cykelväg från skolan, i en egen lägenhet, och det känns mycket lättare. Dessutom har jag nog hittat ett sätt att skapa mitt eget utrymme, det gör att jag känner mig mindre pressad. Jag jämför mig inte med andra på samma sätt längre. Nu känns konkurrensen mer som något stimulerande än som något hotande.

Hur tycker du att du har utvecklats under din tid i USA?

– Jag är nog bättre på att fokusera på vad som händer i spelet

nu, säger Susanna Risberg. Jag lyssnar på ett uppmärksammare vis och kan uppfatta helheter på att annat sätt än tidigare. Jag lägger ner ännu mer tid på att öva och framförallt på sådant som är svårt för mig. Det kändes också som en sorts bekräftelse när min lärare lyssnade på mig och sedan sade: »Du får absolut inte åka hem och ändra på det här, du får inte släppa det som är ditt eget.« Det var viktigt att få höra, för det är många som kommer hit och sedan åker de härifrån och har suddat ut allt de hade med sig. Poängen är att göra det som är naturligt för en själv, inte det som passar in.

Under det första året var det svårare att finna en väg in i det egna komponerandet, men nu börjar Susanna Risberg hitta tillbaka till skapandet. Från att tidigare ha varit ganska strikt i sin uppbyggnad av låtarna vill hon nu försöka skapa en friare form som tillåter mer improvisation och fler impulser från musikernas sida. Att komponerandet är en viktig del av hennes liv är tydligt och hon skulle nog egentligen vilja ägna ännu mer tid åt det.

– Men då räcker inte tiden till för att öva på gitarrspelet. Det är en framtidsdröm, att kunna ägna mig mer helhjärtat åt att komponera, att få skriva musik för orkester, säger Susanna Risberg.

Möjligheten att kombinera klassisk musik med andra influenser är något som mer och mer intresserar Susanna Risberg. En av dem som verkligen lyckats med detta är den brittiske tonsättaren Mark-Anthony Turnage.

– Han är fantastiskt skicklig och hans förmåga att komponera modern jazz och låta den ingå som ett element i ett större orkestersammanhang är verkligen imponerande och inspirerande. Det låter inte konstruerat, som det ofta blir när andra försöker skriva med jazzinfluenser. De olika delarna är naturligt integrerade med varandra. Turnage behåller udden i det improvisatoriska och så skulle jag också vilja skriva.

Bland dagens unga musiker finns det många som är tekniskt briljanta, men när man hör Susanna Risberg spela gitarr stannar

inte upplevelsen vid det flyhänt virtuosa. Här lyfts spelet till en nivå där musiken kan andas och leva i nuet. I det nyansrika och lyssnande finns samtidigt en äventyrlighet, en frimodig kraft som berör.

– Jag spelar ofta med låg volym, säger Susanna Risberg. Från början var det kanske också ett uttryck för osäkerhet, ett sätt att gömma sig. Men efterhand har det utvecklats till en metod, ett sätt att skärpa uppmärksamheten, att verkligen ta vara på varje skiftning och valör.

Stipendiemotiveringar

Patrik Andiné

Det psykologiska landskap som konstnären Patrik Andiné leder oss till befolkas av både oskulden och synden, möjligheten och hotet. Betraktaren ställs inför gåtor för att dras allt djupare in mot det fördolda, det ambivalenta. Drömmmens logik kan härska och därmed är allt möjligt. Påfallande ofta syns ett glapp mellan gestalt och bakgrund, en existentiell verfremdung-effekt, där subjektet förgäves söker nå omvärlden. Patrik Andiné får 2010 års Stenastipendium för ett måleri som med sitt uttolkade vemod låter motiven smälta samman med en allmänmänsklig väg till överlevnad; en smått bisarr humor och en omsorg om de små detaljerna. / *Isabella Nilsson, Museichef Göteborgs konstmuseum*

Karin Johansson

Karin Johansson är en smyckekonstnär som utforskar formvariation och materialmöjligheter. Hon har undersökt flera material, dess fördelar och dess begränsningar. Trä och silver ger olika förutsättningar just i skapandet av bärbar konst vilket det är i Karin Johanssons fall med de smycken hon skapar. Smycken av trä för dess lätthet som ger möjligheter i skala och volym samt oxiderat silver för dess variationsrikedom.
I *The Butterfly Collection* har hon genom olika bearbetningar av den oxiderade silverplåten som perforering, prägling och sammanfogning skapat olika uttryck och taktila upplevelser i en till synes oändlig skala. Karin är en forskande konstnär som lämnar efter sig ett rikt material ordnat i en arkivarisk dröm och en naturnära skönhet.
/ *Ted Hesselbom, chef Röhsska museet*

Susanna Risberg

Elgitarristen Susanna Risberg är som skapt för improvisationsmusik. Hon ger sig utan rädsla och med stor fantasi ut på okända musikaliska vatten, och hon gör det med ofelbar kompass. Susannas föräldrar är båda musiker och själv har hon studerat vid Högskolan för scen och musik vid Göteborgs universitet, För närvarande är hon inskriven som student vid Berklee College of Music i Boston, USA. Trots sin ungdom har Susanna redan medverkat i ett flertal mycket prestigefyllda sammanhang, bland annat som solist tillsammans med Göteborgs symfoniorkester och Filharmonikerna i Stockholm och har dessutom en trio med vilken hon regelbundet framträtt. / *Håkan Dahl, Musikjournalist*

Karolina Andersson

Karolina Andersson hade inte riktigt avslutat sina studier vid Operahögskolan i Göteborg innan operahus på olika håll upptäckte hennes sångliga och sceniska talang. Hon kommer från en familj där sången alltid haft stor plats och trots intressen och universitetsstudier även inom andra ämnesområden blev det alltså sången hon fastnade för. Med en klar, hög och tekniskt mycket väl behärskad koloratursopran har hon inte överraskande gjort roller som Nattens drottning och Pamina i *Trollflöjten*, Zerlina i *Don Giovanni*, Blondchen i *Enleveringen ur Seraljen* och Miss Wordsworth i *Albert Herring*, med den förstnämnda rollen på Göteborgsoperan säsongen 2009/10 som en av höjd-punkterna i hittillsvarande karriär. / *Håkan Dahl, Musikjournalist*

Johan Linton

Att titulera Johan Linton som möbelformgivare, forskare eller grafisk formgivare är korrekt men ger bara en del av sanningen. Han ägnar sig åt ett självständigt och originellt utforskande av formgivningens möjligheter bortom det konventionella. I ett antal möbelprojekt har han utifrån varierande kulturella referenser skapat objekt som integrerar berättelser utöver föremålen själva. Detta arbete är förenat med ett kontinuerligt forskningsarbete som ofta tar sin utgångspunkt i ett historiskt källmaterial. Tillsammans med ett stort antal skrifter och publikationer skapas ett sammansatt och rikt verk som har både bredd och djupt. De färdiga produkterna har ofta både historiska, poetiska och funktionella citat. Johan Linton är en konceptuell formgivare, så typisk för vår tid och så unik. Han är förankrad lokalt och med referenser på en internationell nivå.
/ *Ted Hesselbom, chef Röhsska museet*

Mattias Andersson

Mattias Andersson är en konstnär med många strängar på sin lyra. Efter utbildningen till skådespelare vid Teaterhögskolan här i Göteborg fick han direkt engagemang vid Backa Teater. Det dröjde dock inte länge innan en annan kreativ sida av hans konstnärskap tog överhanden: berättandet. Hans pjäser väckte omedelbart teatrarna intresse inte bara nationellt utan också internationellt. Flera av hans pjäser har blivit översatta och spelats på teatrar runt om i Europa. Han bildade också en fri grupp och några av hans mest uppmärksammade pjäser fick urpremiär på Pusterviksteatern här i Göteborg i hans egen regi.

Som konstnärlig ledare för Backa Teater förhåller han sig hela tiden till unga människors vardag, deras drömmar, förhoppningar och reflektioner av samtiden. Ett av Backa Teaterns signum är ett aktivt deltagande av publiken i de konstnärliga processerna. Här har Mattias drivit ett envist och målmedvetet arbete i teaterns möte med den unga publiken som resulterat i en rad konstnärliga framgångar bl.a: *Brott och Straff-projektet*, *Lille kung Mattias* och *Gangs of Gothenburg*.

När vi för flera år sedan talade om integration och etnicitet och vikten av internationell utblick på Göteborgs Stadsteater svarade han på sitt lite typiska sätt: Varför gå över ån efter vatten, världen finns ju redan här i Göteborg! Hans stora humanistiska hjärta hoppas jag vi får behålla i många år på Göteborgs Stadsteater och jag är stolt och glad över att Mattias här i kväll får motta ett av Sten A Olssons Stiftelses stipendier för forskning och kultur. / *Ronnie Hallgren, Regissör, VD och teaterchef för Göteborgs Stadsteater.*

Curriculum Vitae

Patrik Andiné

Född 1968 i Göteborg
Bosatt och verksam i Göteborg

UTBILDNING
1990 – 1995 Kungliga Konsthögskolan, Stockholm (KKH)
1988 – 1990 Hovedskous konstskola, Göteborg
1987 – 1988 KV Konstskola, Göteborg

SEPARATUTSTÄLLNINGAR
2009 Alingsås konsthall. 2008 Galleri Angelika Knäpper, Stockholm, Galleri 1, Göteborg. 2007 Galleri Mittbrodts, Borgholm. 2006 Knäpper+Baumgarten, Stockholm. 2005 Galleri 1, Göteborg. 2004 Halmstad konstklubb, Halmstad. 2003 Galleri Fahl, Stockholm, Kabusa Konsthall. 2001 Miniatyrer, Borås konstmuseum, Borås, Galleri 1, Göteborg. 2000 Galleri Fahl, Stockholm. 1999 Galleri Wallner, Malmö.
1997 Galleri Fahl, Stockholm, Galleri 1, Göteborg. 1996 Swedish Art Edition, Göteborg, Galleri Mittbrodts, Borgholm.1994 Galleri Mejan, Stockholm. 1992 Galleri Maximus, Borås.

SAMLINGSUTSTÄLLNINGAR
2008 *Market*, Stockholm. 2006 *Art Cologne*, Köln, Karlskoga konsthall, Karlskoga.
2002 *Mikro*, Olsson & Uddenberg, Göteborg, *Stockholm Art Fair*, Stockholm.
2001 *Mikro*, Olsson & Uddenberg, Göteborg, Galleri Stockselius, Skövde, *Sweden Art Project*, Kortrijk, Bryssel, *17 up*, Mánes Exhibition Hall, Prag, *17 up*, Galeria Miejska Arsenal, Poznan. 2000 *Mikro*, Olsson & Uddenberg, Göteborg. 1999 Galleri 54, Göteborg. 1998 *Wonderland*, Bohusläns museum, Uddevalla, *The Bible of Networking*, Konstakuten, Stockholm, *Stockholm Art Fair*, Stockholm. 1997 Galleri Mittbrodts, Borgholm. 1996 Galleri Rotor, Göteborg, *Love All*, Färgfabriken, Stockholm, Smart Show, Stockholm. 1995 Österbybruk / Dannemora, *Falu grafikbiennal*, Falun.
1994 Karlskoga konsthall, Karlskoga. 1992 Moderna Museets biograf, Stockholm.

REPRESENTERAD
Malmö Konstmuseum, Göteborgs konstmuseum, Borås Konstmuseum, Statens Konstråd, Stockholms stad, Västra Götalandsregionen, Göteborgs stad, SAK/Sveriges allmänna konstförening, Apoteksbolagets konstförening, Volvo AB, Göteborg, Avalon Hotel, Göteborg.

STIPENDIER
2009 Konstnärsnämnden, arbetsstipendium

Karin Johansson

Född 1964 i Värnamo
Bosatt och verksam i Göteborg

UTBILDNING, UNDERVISNING, ÖVRIGT
1989 – 1994 HDK – Högskolan för Design och Konsthantverk, Göteborg
2007– Adj. Professor Smyckekonst, HDK – Högskolan för Design och Konsthantverk, Göteborg
2010 – Styrelseledamot i Göteborgs Slöjdförening, Adj. Styrelseledamot Sveriges Bildkonstnärsfond 1997– Co-organizor galleri hnoss, Göteborg

SEPARATUTSTÄLLNINGAR
2010 Galerie Viceversa, Lausanne. Galerie Sofie Lachaert, Gent. 2009 Platina, Stockholm. 2007 Nääs Konsthantverk, Floda. 2006 Galerie Marzee, Nijmegen. 2005 Galerie Tactile, Genève. 2003 Galerie Marzee, Nijmegen. 2002 Nutida Svenskt Silver, Stockholm. 1999 Galleri hnoss, Göteborg. 1998 Konsthantverkarna, Stockholm. 1995 Galleri Metallum, Stockholm.

SAMLINGSUTSTÄLLNINGAR (URVAL)
2010 *inte bara bling-bling*, Falkenbergs Museum, Falkenberg, *LINGAM*, Museum Catharijneconvent, Utrecht, *FRAME*, Galerie Marzee, Hantverkskammer, München. 2009 *NANO*, Galleri 44, Stockholm, *FRAME*, Platina, Hantverkskammer, München, Collect, Galerie Marzee, Saatchi Gallery, London (2009–2010), *There is no place like home*, Platina, Stockholm, *LINGAM*, Konstfack, Stockholm, *What´s new*, Galerie Sofie Lachaert, Tielrode, *KORU 3*, Imatra Museum, Imatra. 2008 *The things we do for love*, Platina, Stockholm, *Transformation*, Galerie Funaki, Melbourne. 2007 *hnoss-depended*, Röhsska Museet, Göteborg, *European voices*, *Objectspace*, Auckland. 2006 *EMAIL*, Galerie Hélène Poree, Paris, *Ravary*, Galerie Marzee, Nijmegen. 2005 *Arjen Estetiikkaa*, Kouvola Konstmuseum, Kouvola, *Sieraden – The choice of Schiedam*, Galerie Marzee, Nijmegen. 2004 *Collect*, Galerie Marzee, Victoria & Albert Museum, London (2004 -05,-07,-08). 2003 *Schmuck 2003*, München, *Sieraden – The Choice of Roermond*, Stedelijk Museum Roermond, *International Explorations*, de novo Gallery, Palo Alto, *Swedish Jewellery*, Galerie Marzee, Nijmegen, Galeri Bielak, Krakow, *Orfebre FAD*, Barcelona, Flow Gallery, London, Alternatives Gallery, Rom, Galerie Reverso, Lissabon, Velvet da Vinci Gallery, San Fransisco (2003-2005), *Nutida Fest*, Nutida Svenskt Silver, Stockholm, Röhsska Museet, Göteborg. 2002 *SOFA Charon Kransen Arts*, New York (2002,-03,-04,-05), *Artigianato d´Arte Svedese*, Galerie Ioansen Rom. 2001 *The 2 Nordic Jewellery Art Trienal*, touringexhibition. 1999 Smålands Konstarkiv, Värnamo. 1996 *Subjects – International Jewellery Art Exhibition*, Retretti Art Center, Punkharju.

REPRESENTERAD
Malmö Konstmuseum, Göteborgs konstmuseum, Borås Konstmuseum, Statens Konstråd, Stockholms stad, Västra Götalandsregionen, Göteborgs stad, SAK / Sveriges allmänna konstförening, Apoteksbolagets konstförening, Volvo AB, Göteborg, Avalon Hotel, Göteborg.

STIPENDIER
2009 Konstnärsnämnden, 5-årigt arbetsstipendium, 2007 Göteborg Kulturstipendium 2004 Konstnärsnämnden, 5-årigt arbetsstipendium, 2002 Landstingets Kulturstipendium, Jönköpings län, 1999 Konstnärsnämnden, 2- årigt arbetsstipendium, 1998 Göteborgs Slöjdförenings Stipendium, 1996 Göteborgs Kulturstipendium, 1995 Konstnärsnämnden, 1-årigt arbetsstipendium, 1995 Värnamo Kulturstipendium.

Johan Linton

Född 1966 i Stockholm
Bosatt och verksam i Göteborg

UTBILDNING, UNDERVISNING, ÖVRIGT
Doktorsstudier, Chalmers, Arkitekturens teori och historia, planerad disputation 2011
2005 / 2006 Arkivstudier vid Università di Bologna, Archivio Giuliano Gresleri
2003 / 2008 Arkivstudier vid gta, ETH, Zürich
2001 / 2002 Arkitektstipendiat Svenska Institutet i Rom
1999 Licentiatexamen, Arkitekturens teori och historia, Chalmers
1998 Arkitektexamen, Chalmers
1995 Civilingenjörsexamen, teknisk fysik, Chalmers
1995 / 1997 / 1998 / 2002 / 2003 / 2004 Arkivstudier vid Fondation Le Corbusier, Paris
1998 / 1999 / 2003 / 2008 Arkivstudier vid Bibliothèque de la Ville, La Chaux-de-Fonds
1998 / 1999 / 2003 Arkivstudier vid Le Chateau des Monts, Le Locle

Föreläsningar, seminarier, publikationer, artiklar, recensioner, översättningsarbete m.m
2001- Medlem av redaktionen, bildredaktör, ansvarig för grafisk form och produktion av *Psykoanalytisk Tid / Skrift*. 1999- Egen arkitektpraktik, inredning, möbler, konstnärlig verksamhet. 1997- Undervisning i arkitekturhistoria, arkitekturteori, arkitektur, formgivning vid bl a Chalmers arkitektur, KV konstskola.

SEPARATUTSTÄLLNINGAR
2010, *Beyond ashes* – Freudianska föreningen, Göteborg. 2007 *Linton / Lundh – Caravaggio*, Waldemarsudde, Stockholm. 2005 *Linton / Lundh – Caravaggio*, Kunstindustrimuseet, Köpenhamn. 2000 *Volym 0*, Galleri k20, Halmstad.

SAMLINGSUTSTÄLLNINGAR (URVAL)
2008 *Salone del Mobile*, Milano; Monter Källemo. 2007 *Salone del Mobile*, Milano; Monter Källemo. 2006 *Förskjutningar*, Frölunda kulturhus, *Salone del Mobile*, Milano; Monter Källemo. 2005 Trapholt Museum, Danmark, *Centre culturel suédois*, Paris, *Salone del Mobile*, Milano; Monter Källemo. 2004 Bulthaup Gallery, Sankt Petersburg, Effulgent, Borgholms slott, *Salone del Mobile*, Milano; Monter Källemo. 2003 *I Sven Lundhs öga*, Galleri Tjörnedala, Baskemölla. 2002 *Källemo Collection*, Stockholm Art Fair, Sollentunamässan. 1998 *Sven Lundhs öga II*, Röhsska museet, Göteborg, Forum för Form Stockholm.

REPRESENTERAD
Kunstindustrimuseet, Köpenhamn, Malmö Museum, Värnamo kommun, Apoteksbolagets konstförening.

UTMÄRKELSER OCH STIPENDIER (URVAL)
2002 *Skapande människa*, Stiftelsen skapande människa. 2001/2002 Arkitektstipendiat Svenska Institutet i Rom. 1998 ARKUS licentiatstipendium. 1996 1:a pris, Boverkets och Byggforskningsrådets tävling: *Unga Byggforskare* 1996, för examensarbetet *Om arkitekturens matematik, en studie av Le Corbusiers Modulor* (1996).

Mattias Andersson

Född 1969 i Göteborg
Bosatt och verksam i Göteborg

UTBILDNING, ÖVRIGT

1990 – 1993 utbildade han sig till skådespelare vid Teater och Operahögskolan i Göteborg. 1993 – 1997 arbetade han som skådespelare på Backa Teater där han bl.a. medverkat i *Peer Gynt*, *Gisslan*, *Faust* och *Mahabharata*. Han är numera verksam som dramatiker och regissör. Från okt 2006 är han konstnärlig ledare för Backa Teater.

URUPPFÖRDA PJÄSER

Kontrakt med Gud, i egen regi på Stockholms Stadsteater 2010. *Lille Kung Mattias*, egen bearbetning efter Janusz Korczaks roman, i egen regi på Backa Teater 2009. *Gangs of Gothenburg*, manus tillsammans med America Vera-Zavala, Nabila Abdul Fattah, Ruben Östlund, Ulla Kassius, i egen regi på Backa Teater 2009. *Brott och straff*, egen bearbetning av Dostojevskijs roman, i egen regi på Backa Teater 2007. *Den utvalda*, i regi av Carolina Frände på Göteborgs Stadsteater 2007. *The Mental States of Gothenburg*, 13% manus – resten dokumentärt material, i egen regi på Angereds Teater 2006. *Offret*, i regi av Sara Giese, Ung Scen Öst 2006. *In a dark and northern place*, i egen regi på Backa Teater 2005. *Sex, droger och våld*, i egen regi på Unga Klara 2004. *Utanför mitt fönster*, i regi av Birgitta Englin, Elverket, Kungliga Dramatiska Teatern 2004. *Brott, hemtjänst, straff, pengar, pensionärsmord*, i egen regi på Backstage, Stockholms Stadsteater 2003. *Den offentliga sektorns stilla längtan mot något bortom bergen*, i egen regi på Folkteatern i Göteborg 2001. *Den svagare*, i egen regi på Backa Teater 2001. *Dom*, i regi av Jasenko Selimovic på Göteborgs Stadsteater 2000. *Den osynlige mannens återkomst*, i regi av Ronnie Hallgren, koreografi Björn Elison, Älvsborgsteatern 2000. *Löparen*, i egen regi på Unga Klara 2000. *Före detta*, i egen regi med teatergruppen Underhållningsdivisionen 1999. *Stjärnämnen*, i egen regi på Älvsborgsteatern 1998. *K+M+R+L*, i egen regi med teatergruppen Underhållningsdivisionen 1998. *Våning 12*, i regi av Claes Lundberg på Göteborgs Stadsteater 1995. J*ohannespassionen*, i egen regi på Backa Teater 1994. *Och utanför ligger havet*, i egen regi på Teater och Operahögskolan i Göteborg 1993.

Samtliga pjäser finns förlagda på Colombine Teaterförlag.

I andra uppsättningar är hans pjäser även spelade på bla Helsingborgs Stadsteater, Malmö Stadsteater, Teater Västernorrland, Borås Stadsteater, Västerbottensteatern och Norrbottensteatern.

Hans pjäser är översätta till ett flertal språk och spelade i bla Ryssland, Tyskland, Norge, Danmark, Serbien och Rumänien.

PRISER OCH UTMÄRKELSER:

Prix Marulic 2010, internationellt pris för radioteaterversionen av *Brott och straff*. Svenska Teaterkritikernas pris 2009 för *Lille Kung Mattias*. Årets författare 2009 av Västsvenska Författarförbundet. Svenska Teaterkritikernas pris 2007 för *Brott och straff*-projektet. Expressens teaterpris 2007. Ibsenpriset 2007. Nominerad till Dagens Nyheters Kulturpris 2007. Nominerad till Nordiska Dramatikerpriset 2006 för *Sex, droger och våld*.

Karolina Andersson

Född 1976 i Uppsala, uppvuxen i Arvika.
Senaste åren bosatt i Göteborg och Berlin

UTBILDNING

1995 – 1996 Karlstads universitet
1996 – 1998 Södra Vätterbygdens Folkhögskola, Jönköping
1998 – 1999 Uppsala universitet
1999 – 2000 Kulturama, Stockholm
2000 – 2002 Uppsala universitet
2002 – 2007 Högskolan för scen och musik, Göteborgs universitet

KONSERTFRAMTRÄDANDEN, ÖVRIGT

Karolina Andersson har gjort roller som Nattens Drottning i *Trollflöjten* (Mozart), Ninetta i *Den tjuvaktiga skatan* (Rossini), Miss Wordsworth i *Albert Herring* (Britten), Blondchen i *Enleveringen ur Seraljen* (Mozart), Lucy i *Telefonen* (Menotti) och La Stonatrilla i *L'opera seria* (Gassmann), samt två uruppföranden; Annette i *Faust* (Philippe Fénelon) och Ophelia i *Hamlet* (Christian Jost). Karolina var 2007 – 2009 anställd vid Komische Oper i Berlin. Hon har dessutom haft engagemang på bland andra GöteborgsOperan, Kungliga Operan Stockholm, Palais Garnier Paris, Staatsoper Berlin, Théâtre du Capitole Toulouse, Drottningholms slottsteater och Läckö Slottsopera. Karolina är även flitigt engagerad som solist i oratorie- och konsertsammanhang. Hon erhöll Kungliga Musikaliska Akademiens Christina Nilsson stipendium 2007. Närmast väntar Gilda i *Rigoletto* på Komische Oper Berlin och Guvernanten i Brittens *The Turn of the Screw* på Läckö Slottsopera.

Susanna Risberg

Född 1990 i Göteborg
Bosatt och verksam i Göteborg och Boston

UTBILDNING

2002 – 2006 Nordhemsskolans Musikklasser
2006 – 2008 Studerat på Hvitfeldtska Gymnasiets Musiklinje för Erik Weissglas, Tommy Olsson och Georg Gulyas. Erhöll ensembleundervisning vid HSM. Antogs till Berklee College of Music och tilldelades av skolan ett stipendium 2008, och började på skolan under våren 2009. På Berklee studerar hon för musiker som Mick Goodrick, Hal Crook, David Fiuczynski, Tim Miller.

KONSERTFRAMTRÄDANDEN, ÖVRIGT

Började framträda 2002 med bluesgruppen Walking Spanish, som bestod av några vänner från Flatåsklassen (Ruhi Erdogan, Janet Leon, Per Brehmer). Gruppen spelade på många av sveriges bluesfestivaler och klubbar, t.ex. Åmål's Bluesfest, Göteborg Bluesparty.
Framträdde år 2006 som solist med Blue House Jazz Orchestra under ledning av Magnus Lindgren och Peter Asplund (bland gitarrister som Ulf Wakenius och Max Schultz)
Har också varit solist med Gislaved Storband, samt med Mölndal Big Band (tillsammans med Svante Thuresson) i produktionen *Musik På Vattnet* 2009. Var solist i produktionen *Respekt* tillsammans med Magnus Rosén och Jan Alm, med Göteborgs Symfoniker (2006), Stockholms Filharmoniker (2007) och Gävle Symfoniorkester (2008). De musikgrupper hon leder själv (Susanna Risberg Trio, Susanna & The Grinders) har framträtt på många scener och festivaler runtom i Sverige samt i Boston. Har också gjort duo-konserter tillsammans med Mick Goodrick, Erik Weissglas, Tommy Kotter, samt spelat med artister som Rigmor Gustafsson, Carin och Niklas Hjulström tillsammans med Mölndal Big Band.

UTMÄRKELSER, ÖVRIGT

2005/2006 Albin Hagströms minnesstipendium för gitarrister, Västsvenska Kulturfonden, Eduard Magnus Fond, Anders Sandrews Stiftelse, Willinska stiftelsen, Stiftelsen AAA, Kvinnor Kan, Theodor och Hanne Mannheimers fond, Frimurarnas Musikstipendium, Margot och Tobis stiftelse, Kungliga Musikaliska Akademien, Kjellbergska Flickskolans Donationer m.fl.
Har framträtt i Tv och radio och är sponsrad av Fender Musical instruments.

Om stiftelsen

Sten A Olssons Stiftelse för Forskning och Kultur stiftades år 1996 av skeppsredare Sten A Olsson som under mer än ett halvt sekel varit verksam i Göteborg och Västsverige med nyskapande företag inom metallhandel, sjöfart och fastigheter, vilket lagt grunden för dagens verksamhet inom Stena-sfären. Familjen Sten A Olsson har alltid haft ett stort intresse av och vilja att stödja framåtsträvande, kreativa människor i deras strävan att nå sina mål.

Genom stiftelsen har familjen Sten A Olsson för avsikt att framgent stödja kreativ och innovativ verksamhet i skilda former.

Stiftelsen har till ändamål dels: att främja vetenskaplig forskning och utveckling huvudsakligen inom följande områden: arkitektur, ekonomi, fartyg, finans- och fastighetsverksamhet, handel, medicin, miljö och teknik, dels att främja samtliga konst- och kulturarter, humaniora och kristna samfund.

Mottagare av Sten A Olssons Kulturstipendium 2010 – 1997

2010 Konstnären Patrik Andiné, Smyckekonstnären Karin Johansson, Formgivaren Johan Linton, Dramatikern Mattias Andersson, Gitarristen Susanna Risberg Operasångerskan Karolina Andersson, 2009 Konstnären Johan Zetterquist, Konstnären Jörgen Svensson, Klädformgivaren Rikard Lindquist, Musikalartisten Jonas Schlyter, Pianisten Mikael Holmlund, Mezzosopranen Ann-Kristin Jones, 2008 Operasångerskan Malin Byström, Konstnären Annika Von Hausswolff, Skådespelerskan Mia Höglund Melin, Jazzsångerskan Sarah Riedel, Scenografen Heidi Saikkonen, Trumpetaren Pierre Thorwald, 2007 Musikern Jonas Olsson, Operasångaren Ludvig Lindstöm, Musikern Nina De Heney, Dansaren Anna Westberg, Konstnären Jenny Magnusson, Konstnären Helen Dahlman, Konstnären Mandana Moghaddam, 2006 Musikern Andreas Edlund, Musikalartisten Glenn Nilsson, Violinisten Jenny Sjöström, Träskulptören Mats David Gahrn, Konstnären Ola Åstrand, Konstnären Annica Karlsson Rixon, 2005 Cellisten Claes Gunnarsson, Musikalartisten Åsa Fång, Operasångaren Anders Lorentzson, Konstsmeden Tore Svensson, Operasångerskan Annalena Persson, Konstnären Anna Maria Ekstrand, Konstnären Yngve Brothén, 2004 Skådespelerskan Hanna Bogren, Skådespelaren Johan Gry, Musikern Daniel Berg, Multiartisten Nina Åkerblom Nielsen, Skulptören Claes Hake, Konstnären Marie Capaldi, 2003 Violinisten Sara Trobäck, Jazzsolisten Lindha Svantesson, Trubaduren Axel Falk, Konstnären Maria Lindberg, Konstnären Christina Skårud, Keramikern Herman Fogelin, Keramikern Eva Hild, 2002 Violinisten Anders Hjortvall, Flöjtisten Ann Elkjär Hansen, Dansaren Isabel Fortes, Dansaren Therese Fredriksson, Konstnären / Fotografen Mikael Olsson, Konstnären Ulf Kihlander, Konstnären Kent Karlsson, Konstnären / Fotografen Monica Englund, 2001 Sopranen Camilla Tilling, Trubaduren Martin Bagge, Konstnären Katarina Andersson, Konstnären Lars-Göran Nilsson, Konstnären Lars Blomqvist, Konstnären Kent Lindfors, 2000 Kungsbacka Pianotrio: Violinisten Malin Broman, Cellisten Jesper Svedberg, Pianisten Simon Crawford-Phillip, Konstnären Ewa Brodin, Konstnären Jarl Ingvarsson, Konstnären Berit Lindfeldt, Konstnären Jens Fänge, Konstnären Pekka Söderberg, 1999 Konstnären Lars Hansson, Konstnären Pål Svensson, Konstnären Leo Pettersson, Konstnären Britt Ignell, Konstnären Jill Lindström, 1998 Litteraturkritikern Jonas Magnusson, Författaren / Keramikern Rose-Marie Nilsson, Poeten Jörgen Lind, Författaren Margareta Lindholm, Teater Bhopa (Johan Holmberg /Alexander Öberg), Författaren / Redaktören Gunnar D Hansson, 1997 Kostymdesigner Linda Carlén, Tonsättaren Joel Eriksson, Keramikern Eva Hild, Konstnären Per Petersson.

Stiftelsen har vidare lämnat betydande stöd och donationer till specifika projekt, främst till stöd för forskningsrelaterade verksamheter, till: Stiftelsen Chalmers Innovationscentrum – Stena Center, Birgittastiftelsen, Newmaninstitutet, Stiftelsen Ord & Bild, Konsthögskolan Valand vid Göteborgs Universitet, Västra Götalands Ungdomssymfoniker, Föreningen Brew House, Smyrnakyrkans Musikskola, Göteborgs Konstmuseum, Konsttidskriften Paletten, Botaniska Trädgården, Vetenskapsfestivalen, SOM-institutet, Psykologiska institutionen vid Göteborgs Universitet samt bidrag till enstaka projekt till ett antal forskare.

Från starten år 1996 till år 2010 har stiftelsen i kulturstipendier och stöd till specifika projekt utdelat mer än 148 miljoner kronor.

Kolofon

Utställning Stenasalen, Göteborgs Konstmuseum 2010 – 2011
Utställningsansvarig / Johan Sjöström
Grafisk form / Io Studio
Foto / Niclas Löfgren
sid 14 – 25 Peter Boström, sid 36 – 37 Foto: Mikael Olsson,
sid 38 – 41 Johan Hörnestam, sid 55 Foto: Källemo,
sid 52 – 53 & sid 57 Foto: Johann Bergenholtz,
sid 75 Foto: Taschka Turnquist
Text / Sara Michaëlsson & Magnus Haglund
Tryck Göteborgstryckeriet 2010

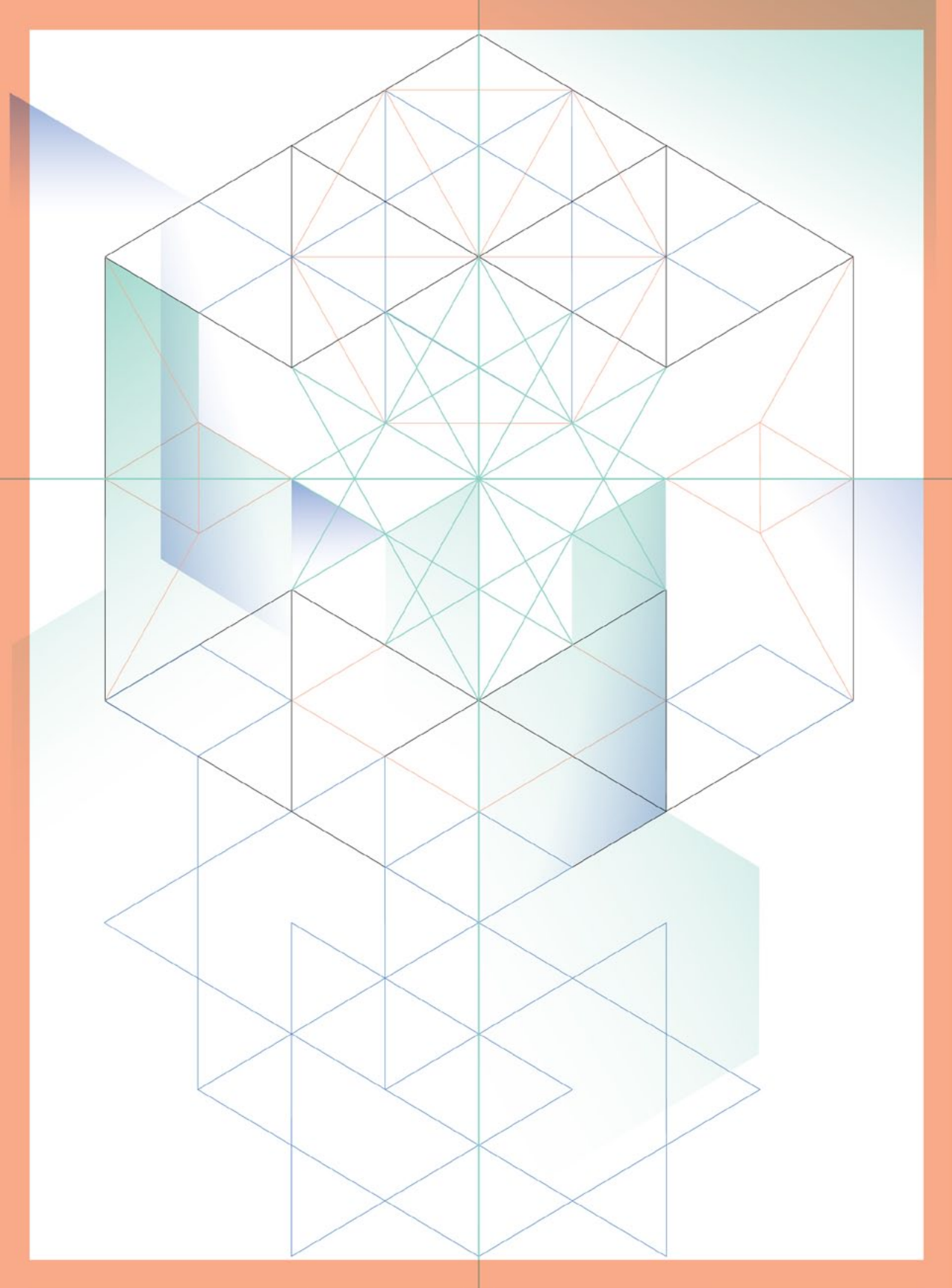
STENA OLSSONS STIFTELSE FÖR FORSKNING OCH KULTUR